

[Knud Kristensen.]

derfor, det ærede Medlem skulde tage lidt Forbehold. Det, han oplyste, var jo, hvordan denne Forening har set paa det, det kunde jo være, at, hvis man fik hørt Modparten, det da vilde se anderledes ud.

Hvis det er saa almindeligt, at Arbejderne bliver forfulgt, hvorfor vil det ærede Medlem saa ikke have Forslaget? (*Hans Nielsen*: Det rammer ikke de Tilfælde, jeg har nævnt). Jo, hvis der virkelig er Forfølgelser, rammer det lige saa godt dem, som det rammer til den anden Side. Jeg har en Mistanke om, at det ikke er gaaet helt til, som det ærede Medlem læste op. Hvis den Mand, der fik sine Tænder slaaet ud og Næsen slaaet i Stykker, ikke meldte det til Politiet, tror jeg, det kommer af, at han ikke har rigtig rent Mel i Posen. Han kunde jo efter den bestaaende Lovgivning have faaet disse Folk dømt, og naar han ikke gjorde det, saa kan det være, at det, hvis Sagen virkelig blev oplyst, vilde vise sig, at han ikke var uden Skyld, maaske var det ham, der havde foranlediget hele Spektaklet.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det kommende Udvalg.

Hans Nielsen: Det er en karakteristisk Maade, den sidste ærede Taler (Knud Kristensen) diskuterer paa, naar han siger, at det maaske er Mandens egen Skyld, naar andre slaar Tænderne ind paa ham; paa den Maade kan man jo altid klare sig, selv om det er nok saa uhyggeligt, hvad der er foregaaet. I samme Aandedræt udtalte det ærede Medlem, at det jo er Landarbejdernes egen Fremstilling, vi har liggende for os. Men naar de Herrer her klager over Forfølgelser, der har fundet Sted, hvem er det saa, de har det fra? Det er jo ogsaa, kan man sige, dem selv, de har det fra. De har det ikke fra os. Den Slags Indvendinger giver jeg ikke meget for.

Overfor den højtærede Minister vil jeg sige, at det er jo baade muntert og paa en Maade dog sørgmodigt at høre Ministeren for Erhvervslivet staa her og sige, at der skal frit kunne arbejdes. Det siger den højtærede Minister i Dag, hvor der her i Landet er 60 000 arbejdsløse, som gerne vilde have noget at bestille, men for hvem man alle Steder har spærret Adgangen til at faa Arbejde. Alligevel staa den Minister, der repræsenterer Erhvervslivet, og taler frimodigt om, at der skal være Adgang til frit at arbejde her i Landet. Den højtærede

Minister ser ganske bort fra, at den Samfundsordning, som han repræsenterer, har sat Bom og Grænser for, at de Mennesker kan faa noget at bestille, selv om de gerne vil.

Jeg maa overfor den højtærede Minister holde paa den Opfattelse, at Hr. Vinding Kruse fuldstændig har massakreret hans Lovforslag, baade § 1 og § 3. Professoren har givet dem det Skudsmaal, at de gaar videre end nogen anden Lovgivning i Verden, og at man ikke har Mage til de Straffe, som Ministeren vil nedkalde over Arbejdernes Hoveder her i Landet. Man skulde jo efter dette tro, at de danske Arbejdere var nogle af de værste Personer, der fandtes, og jeg mente dog, at vi hidtil var enige om — og jeg fik for Resten det Indtryk forleden Dag, da det ærede Medlem Hr. Elgaard stod her og holdt en ganske forstandig Tale om Organisationerne —, at Arbejderne her i Landet vel nok hører til den mere kultiverede Del af Arbejderklassen i Europa. De behøver vel ikke at betænkes med de allerskrappeste Straffebestemmelser, der kan opdrives i den gamle Verden — jeg ved ikke, om de findes i andre Verdensdele.

Saa siger den højtærede Minister, at Samfundet er overorganiseret. Det er jo en mildere og mere smidig Betegnelse end den, det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen anvender; han siger, at Lovforslaget skal begrænse Organisationernes Magt. Det er det samme Emne, og jeg vil tro, at det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen dér fortæller os Sandheden om Lovforslagets Hensigt. Det er virkelig den at begrænse Organisationernes Magt, og ingen er i Tvivl om, hvad man mener, naar man taler om at begrænse Organisationernes Magt.

Alle de Klager, der har været fremført om Overgreb fra Fagforeningernes Side, og som vi igen i Dag hører her, mere eller mindre tilslørede, fortæller tilstrækkelig tydeligt, hvad de Herrer mener, naar de taler om at begrænse Organisationernes Magt. Det er jo at faa Fagforeningerne kuert og knækket, faa dem trampet under Fødder, for, naar det er sket, saa ligger Vejen aaben for Lønnedsættelser og for Indførelse af de gamle Slavetilstande her i Landet. Det ved vi jo saare vel alle sammen.

At man skulde være i Stand til i nogen Maade at knægte Arbejdsgiverforeningen ved disse Lovbestemmelser, eller at Industriraadet og Fællesrepræsentationen vil tage nogen Skade af disse Lovbestemmelser, er der vist ingen, der tror paa. Nej, disse Organisationer er saamænd stærke nok til at hævde sig under alle Forhold; de har